

kompliserede sager ville kunne blive færdigbehandlet inden fristens udløb, og det ville endda ikke kunne udelukkes, at fristen i visse af sagerne ikke ville kunne overholdes.

Fastsættelse af en sådan frist ville være uden betydning for de sager, der ikke frembyder særlige vanskeligheder.

Hertil kommer, at en — eventuelt blot midlertidig — forøget sagstilgang vil kunne umuliggøre overholdelsen af tidsfristen uden omgående forøgelse af styrelsens kapacitet.

Man har derfor fundet det uhensigtsmæssigt at fastsætte en tidsfrist for sagernes behandling.

2. Efter offentlighedsloven har klageren ret til at blive gjort bekendt med sagens dokumenter. Gennem et sådant kendskab vil pågældende blive informeret om, hvor langt behandlingen af sagen er kommet.

Herudover er det sædvanligt, at forvaltningsmyndigheder giver de ønskede oplysninger telefonisk eller skriftligt.

Under hensyn til foranstående findes en særlig bestemmelse om ret for klageren til at få viden om sagens standpunkt ikke påkrævet.

På den givne anledning vil socialministeriet drage omsorg for, at der i forretningsordenen fastsættes regler, der tilgodeser, at sagsbehandlingen sker uden unødigt forsinkelse.

Spørgsmål 27:

Der udbedes en kort redegørelse for, hvilke fordele der opnås ved, at rpl. kap. 43 a skal finde anvendelse, jfr. § 11.

Svar:

Retsplejelovens kap. 43 a fastsætter regler om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse, dvs. frihedsberøvelse uden for strafferetsplejen, der ikke er besluttet af en dømmende myndighed.

Disse regler sikrer personer, der undergives administrativ frihedsberøvelse, ret til at få beslutningen herom prøvet af en domstol.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 11, kan sådan frihedsberøvelse iværksættes i visse tilfælde med hjemmel i loven om børne- og ungdomsforsorg og i loven om for sorgen for åndssvage og andre særlig svagtbegavede.

Lovforslagets § 11 fastsætter en frist på 2 måneder for ankestyrelsens behandling af sager af denne art.

Reglen er indsat for at sikre den frihedsberøvede imod, at der går for lang tid, inden der af domstolene kan blive taget stilling til frihedsberøvelsens lovlighed.

Spørgsmål 28:

Hvorledes vil ministeren se på en videregående adgang for ankestyrelsen til at se bort fra overskridelsen af ankefristen, således at de vedrørende dette forhold i følge lovgivningen foreslåede bestemmelser formuleres således: „ankestyrelsen kan se bort fra overskridelse af klagefristen, når ikke særlige grunde taler herimod“.

Svar:

Socialministeriet finder, at der må fastsættes en frist for indbringelse af sager for ankestyrelsen, og at det normale bør være, at fristen skal overholdes, for at ankestyrelsen kan tage klagen under påkendelse.

Begrundelsen for dette synspunkt er, at det er af afgørende betydning, at ankeinstansen på det tidligst mulige tidspunkt får sagen til behandling. Netop i sociale sager vejer dette hensyn tungt, idet forholdene for den enkelte person hyppigt vil kunne undergå forandringer, således at der ved en længere tids forløb mellem afgørelsen i en underliggende instans og indbringelse for ankestyrelsen vil være sket så store forandringer i vedkommendes forhold, at den sag, som ankestyrelsen skal tage stilling til, i virkeligheden er en helt anden sag end den, der blev afgjort af den underliggende instans.

Socialministeriet er imidlertid klar over, at der kan forekomme situationer, hvor det vil være rimeligt at bortse fra overskridelse af en klagefrist, og har derfor foreslået den i forslaget optagne formulering.

Følge lovenes regler om adgang til at se bort fra klagefristen giver mulighed for at realitetsbehandle for sent indgivne klager i sager, hvor det har særlig betydning for klageren, f.eks. fordi en aldersgrænse er passeret i en pensionssag, eller hvor det drejer sig om anerkendelse efter ulykkesforsikringslovgivningen af en væsentlig skade.

Spørgsmål 29:

Har den anvendte fremgangsmåde, hvorefter den sociale ankestyrelse oprettes før oprettelsen af de amtslige ankenævn, væ-